

- 3) Do jaké míry zasahuje výklad § 421g odst. 1 druhé věty SGB III v tom smyslu, že zaměstnáním podléhajícím sociálnímu pojištění se rozumí pouze zaměstnání v oblasti působnosti Sozialgesetzbuch, do práva Společenství na ochranu volného pohybu služeb a volné hospodářské soutěže, zejména článků 49, 50 a 87 ve spojení s články 81, 85 a 86 Smlouvy o ES nebo ostatního práva Společenství?
- 4) a) Do jaké míry je možný či žádoucí výklad předpisu k zabránění případnému porušení podle čísla 3 v souladu s evropským právem?
- b) Není-li výklad v souladu s evropským právem možný či žádoucí: do jaké míry porušuje § 421g odst. 1 druhá věta SGB III právo Společenství, pokud není chráněn volný pohyb pracovníků?

(¹) Úř. věst. L 257, s. 2.

Žaloba podaná dne 13. května 2005 Komisí Evropských společenství proti Rakouské republice

(Věc C-209/05)

(2005/C 171/18)

(Jednací jazyk: němčina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 13. května 2005 žaloba směřující proti Rakouské republice podaná Komisí Evropských společenství, zastoupenou Marií Condou a Wolfgangem Bogensbergerem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

- a) určil, že Rakouská republika tím, že při odmítnutí víz státním příslušníkům třetích zemí, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů Unie, kteří vykonávají právo volného pohybu,

- neudává přesně, dostatečně podrobně a úplně důvody, ačkoliv tomuto oznámení nebrání žádné důvody bezpečnosti státu;
- neposkytuje zúčastněným osobám proti rozhodnutí, kterým je odmítnuto vízum, takové opravné prostředky, které jsou poskytovány vlastním státním příslušníkům proti správním aktům,

neplní povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 6 a 8 směrnice 64/221/EHS (¹).

- b) uložil žalované, Rakouské republice, náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Směrnice 64/221/EHS ukládá členským státům s ohledem na předpisy, vydané z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví pro osoby, které spadají do jejich osobní působnosti, různé povinnosti, zvláště ohledně odůvodnění rozhodnutí a opravných prostředků, které jsou k dispozici proti rozhodnutí. Podle článku 6 uvedené směrnice je třeba oznámit zúčastněné osobě důvody týkající se veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, na nichž je v jejím případě založeno odmítnutí víza rodinnému příslušníku občana Unie. Podle článku 8 směrnice musí mít zúčastněná osoba, které bylo odmítnuto vízum, k dispozici přinejmenším stejné opravné prostředky, které jsou poskytovány státním příslušníkům dotyčného státu proti správním aktům.

Komise zastává názor, že některá ustanovení rakouského cizineckého zákona neodpovídají výše uvedeným požadavkům práva Společenství stanoveným směrnicí.

Podle § 93 odst. 2 zákona je třeba písemně vyhotovit jen rozhodnutí o písemné nebo zaprotokolované žádosti strany a v odůvodnění postačí uvést pouze směrodatná právní ustanovení. Podle článku 6 směrnice však existuje automatická povinnost členských států uvést odůvodnění: odůvodnění nesmí záviset na naléhavosti nebo na žádostech zúčastněné osoby. Pouhé označení uplatňovaného právního ustanovení dále nevyhovuje požadavkům na odůvodnění: u zamítavého rozhodnutí nepředstavuje pouhý odkaz na použitá právní ustanovení dostatečnou informaci o důvodech odmítnutí. Z judikatury Soudního dvora také vyplývá, že je třeba přesného, dostatečně podrobného a úplného odůvodnění, aby se zúčastněná osoba mohla bránit nepříznivému rozhodnutí a aby mohla přiměřeně hájit své zájmy.

Podle § 94 odst. 2 rakouského cizineckého zákona není přípustné odvolání proti odmítnutí víza nebo jeho prohlášení za neplatné. Toto ustanovení porušuje povinnost článku 8 směrnice, podle které může zúčastněná osoba použít opravné prostředky poskytované státním příslušníkům dotyčného státu proti správním aktům, bez ohledu na to, zda se jedná o opravné prostředky u správních orgánů nebo soudů. Argumentace Rakouské republiky, že odepření opravného prostředku je v této souvislosti oprávněné proto, že odmítnutí víza ani prohlášení víza za neplatné nemá účinek přesahující jednotlivý akt, a nové podání žádosti vede k cíli rychleji než opravný prostředek proti rozhodnutí, je nesprávný. Opětovné podání žádosti totiž skrývá riziko, že se bude pouze opakovat věcně nesprávné rozhodnutí.

(¹) Úř. věst. L 56, s. 850.

Žaloba podaná dne 20. května 2005 Komisí Evropských společenství proti Rakouské republice

(Věc C-226/05)

(2005/C 171/19)

(Jednací jazyk: němčina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 20. května 2005 žaloba směřující proti Rakouské republice, podaná Komisí Evropských společenství zastoupenou Dr. Bernhardem Schimou, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Komise Evropských společenství navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. určil, že Rakouská republika tím, že

- v rozporu s čl. 24 odst. 1 směrnice Rady 96/82/ES ze dne 9. prosince 1996 o kontrole nebezpečí závažných havárií s přítomností nebezpečných látek (¹) nepřijala pro oblast spolkového zákona o nerostných surovinách

a spolkového zákona o střelivu a výbušninách, jakož i solnohradského zákona o hospodaření s elektřinou žádné právní a správní předpisy nezbytné k provedení této směrnice,

- neprovedla vnější havarijní plány, které jsou předmětem článku 11 této směrnice pro oblast spolkových zemí Burgenlandsko, Solnohradsko, Štýrsko a Tyrolsko,
- neprovedla článek 12 této směrnice pro oblast spolkové země Horní Rakousko a
- neprovedla čl. 8 odst. 2 písm. b) této směrnice pro oblast spolkových zemí Burgenlandsko, Horní Rakousko, Solnohradsko, Tyrolsko a Vorarlbersko,

respektive tím, že Komisi o těchto prováděcích opatřeních neuvědomila, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z této směrnice;

2. uložil Rakouské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Podle čl. 24 odst. 1 směrnice Rady 96/82/ES z prosince 1996 o kontrole nebezpečí závažných havárií s přítomností nebezpečných látek měla být tato směrnice provedena členskými státy do vnitrostátního práva nejpozději do 24 měsíců po svém vstupu v platnost, tedy do 3. února 1999. Provedení směrnice přísluší v Rakousku z části Spolku a z části spolkovým zemím.

Podle názoru Komise je provedení směrnice v Rakouské republice neúplné, respektive nedostatečné: v důležitých oblastech přetrvávají ještě mezery v provedení a prováděcí předpisy částečně zaostaly za požadavky směrnice.

Na úrovni spolkového práva není ještě směrnice provedena v oblastech zákona o nerostných surovinách a zákona o střelivu a výbušninách, na úrovni spolkových zemí není směrnice provedena v oblasti solnohradského zákona o hospodaření s elektřinou.

Článek 11 odst. 1 směrnice – vypracovávání vnějšího havarijního plánu opatření, která mají být provedena mimo závod – není proveden pro oblast spolkových zemí Burgenlandsko, Solnohradsko, Štýrsko a Tyrolsko.